

Colecția OPERA POETICĂ
este coordonată și îngrijită de Călin Vlăsie

We know
books

Editor: Călin Vlăsie
Corectură: Bianca Vișan
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOICIU, LIVIU IOAN

Opera poetică / Liviu Ioan Stoiciu ; ed. îngrijită de Călin Vlăsie ;
pref. de Răzvan Voncu. - Pitești : Paralela 45, 2016 -
5 vol.

ISBN 978-973-47-2309-6

Vol. 3. - București : Cartea Românească, 2017. - ISBN 978-973-23-3243-6

I. Vlăsie, Călin (ed.)
II. Voncu, Răzvan (pref.)

821.135.1-1

Liviu Ioan Stoiciu

Opera poetică

3

2003-2008

CUPRINS

La plecare / 5

pam-param-pam (adjudu vechi) / 105

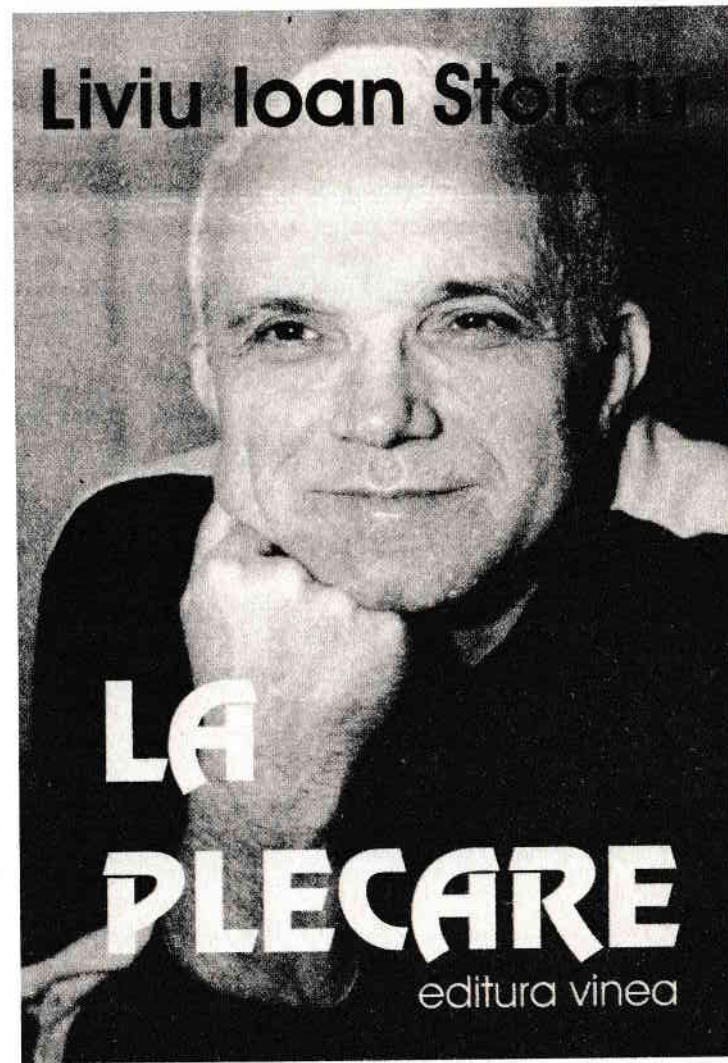
Craterul Platon / 237

Notă biobibliografică / 301

LBRIS

We know
books

La plecare

Editura Vinea, București, 2003

„...o înșiruire de cicluri alcătuite de creație și dezintegrare, cu
stări transmise de la un ciclu la altul...
suntem ființe construite din
gândire...
în care se demonstrează existența unei duble creații...”

CARTEA ÎNTÂI DE UNUL SINGUR – ÎNFĂȚIȘAREA

„Aceasta e ora morții mele,
bucurându-mă de avantajele ei...”

Îl apasă în piept un nod greu

cântă dintr-o cracă de soc, sprijinit de poarta putrezită
a casei bunicilor, nici caldă, nici
rece, după
ploaia de două zile, privind de la câțiva pași zvârcolirea
râmelor pe asfaltul șoselei
naționale, în sat, cuprins de descurajare: fiu

al răzvrătirii! Își
strigă în bătaie de joc. Nu-și găsește patul, o
dată revenit în salon din
sala de mese. Fiu, fiu al răzvrătirii căruia bunica i-a citit, ieri noapte, nu
mai departe, destinul în
stele. Stele reflectate în blidul cu apă de ploaie tăiată cu patru
fire din părul lui. Cu

aceeași senzație de gol
lăuntric de care nu mai scapă: îmbrăcat în uniforma
neagră a bunicului, cu nasturii
strălucitori. Sprijinit de poartă, vremelnic: privind lung la
zvârcolirea
râmelor, „că sunt și eu ca ele”. Pe

când ospiciul nu era clădit. Ce face, gândește? Nu, gândurile lui
tac. O voce interioară numai
bâiguie: „că sunt și eu”... Ar trebui întâi să examineze
simptomele

morții, așa cum apar ele, pe rând. Îi crește capul, ajunge la dimensiuni neverosimile, ocupă tot spațiul înconjurător, în timp ce fața i se micșorează, se îngustează și ia forma unui bot, apoi forma unui cioc de cocoș, cioc-cioc, aude bătăi la ușă, îi pare rău, înghite o râmă.

Își cercetează mâinile, vârfurile degetelor i se par mai subțiri

stai liniștită, nu e decât un exercițiu de pregătire... Cu acea forță care animă corpurile cerești, intră pe geamul zăbreliț: înflăcărea ei nu ține de multă vreme. Cu aceeași senzație de dezgust, în mijlocul unei harababuri de neînchipuit. Încărcată de relicve și descântece băbești, ținute minte inconștient:

neglijentă, învăluită în ceață și nouri. Că e o adevărată magie la mijloc. Atâta știe, că „a fost scufundată”: dar unde? „În raport cu masa de pornire în rotație”... Arată cu degetul la cap, că e sărită de pe fix. Nu găsește locul, intră pe oriunde, câte orificii are omul? Face pe dracul ghem, scotocește, taie, înțeapă, răstălmăcește, e rugată să arate limba și ea contractă cu putere maxilarele, țipă ca din gură de șarpe, nu-și găsește locul. Îi miroase a mâl sălcu. A fost scufundată sub un strat de mâl sălcu? Își caută înnebunită sufletul...

Nu de multă vreme: când a surprins-o moartea, ea desfăcea niște păstăi de fasole.

Cei ce poartă trup

își deschid ciocurile și le închid: se aud neconținut urlete îngrozitoare, asemenea acelor pe care le scot animalele la menajeria publică... Nu sunt urlete de bețivi? În

lumina amurgului, siluetele lor negre, cu capete pleșuve se desprind pe fondul cerului... Dar e sinistru, dragă. Ascultă,

coborârea pe Phobos având să se facă după un drum de două sute de zile... Nu de 40, nu de jumătate de an, fără pomană? Fix

două sute: aici, unde e răstignită firea cea veche, ticăloșiți cum suntem cu toții, vicioși. Ticăloșiți din lipsă de lucru, strânși buluc în fața unei cariere de nisip, „îndeplinind închinăciunea față de Învățător”, ca la cârciumă: evoluând pe baza unui moștenit „program chimic”. Aici, unde se exercită o presiune dinlăuntru asupra ochilor, ochii fiind împinși înainte. La

o ceremonie zadarnică. „Nelucrători ai păcatului”: comentând că, în urma lor, în ruinele orașelor filistene, arheologii vor găsi un și mai mare număr de câni de bere, câni strânse buluc, având ciocuri cu filtre pentru reținerea rămășițelor de orz ce pluteau în berea proaspăt preparată...

Te învăluie un miros de arsură, fără să ardă ceva

la cules de cartofi (buni de copt în jărat),
femei
îngenuncheate: bătând spre roșu, pe direcții cu fond
slab. Care acuză ameteți și o senzație de presiune în cap, habar n-au
unde și-au pus lucrurile,
au uitat și drumul către casă. Aici, unde organismele

vii sunt surse de curent
alternativ... La cules, în subconștientul
colectiv, în galerii, la intrare cu
doi cartofi și un
morcov: chiar nu vă e rușine? Băi, obsedatelor! O călugăriță le
aruncă. Alta
dintre ele întreabă: cine
îmi pune creierul la loc? Mi-a căzut creierul
pe jos, de pe
pernă. Bine că nu ți-a căzut în gură. Ba bine că nu i-a căzut între
picioare... Femei
îngenuncheate, numai găuri,
degradate și inutile, obiecte ale plăcerii, care
iau ostatici
la întâmplare, întăritate, „puse în slujba unei taine

mari”. Dezbrăcate să
celebreze, la mormântul copilăriei lor, la gura peșterii, „sărbătoarea
trandafirilor care ascund ieșirea
genitală pe lumea
cealaltă” – iaca! Speriate de țipătul continuu, de alaltăieri, al
unei cucuvele...

Femei îngenuncheate la cules, nu
departe de o grămadă de bărbați împietriți, pe care își fierb mămăliga.

Pe la miezul nopții se aude gălăgie în pereți

în stânga, o făclie aprinsă. După
dezlegarea de la sfânta
spovedanie. O
cioară ciugulește și cârâie, mimând atât de bine dezorientarea
și tristețea. În spate,
constrângerile:
dovadă

a ridicării într-o slavă. Se aude zăngănit de linguri, o
fi pe aproape vreo cantină
populară. De jur
împrejurul meu prinde contur viitoarea formă
anorganică. Plus pietrele din cer pentru mormânt și undele radio
recepționate,
undele emise acum zece miliarde de ani... Aici,

unde totul mi se lipește de piele,
e o teamă
atavică nedeslușită și tăciunile
porumbului, pregătit
pentru scris „Adio” – și restul... Îngenuncheați sub patrafirul
preotului. „Restul

fiind la fel de vag
și de straniu.”

Îți înfrânezi simțul intern, ți-e milă

pe masă, busuioc și un vas cu
apă,
pentru sfințit: în chioșcul verde, în derivă, plină de mister, tu,
surghiunită... Stai în
ramă, cu dinții pătați de ruj: pe mine
mă aștepți? După

IBDIS | We know books
ce vei spăla mortul, ți se va da de pomană o lumânare
aprinsă, un colac, un ștergar și
un săpun.

Surghiunită de propria
ta dorință, cu tulburări de metabolism, pe malul râului care
arată drumul spre botez... Mă aștepți să

te mângâi, să-ți transmit impulsuri
electrice specifice către
diferite organe
interne. „Prin a mea ticăloșie”: întrupat din
nourii de praf
cosmic. Având un caracter

ondulatoriu... Tu,
o dărăpănătură de oase și carne, nostalgică: dătătoare de sens...

Începe să-i bată în urechi ceasul morții

fricoși peste măsură în fața inevitabilului, dacă
beția
nu le dă curaj... Măcar tu nu te descuraja, femeie, dă-mi
castronul, ceilalți
și-au recăpătat porția, indiferenți la orice
prinos: acum a
devenit posibilă formarea
condensărilor
locale...

Ah, ochii tăi: nu te descuraja,
umbrele
viitorului... Îți tremură limba, degetele, mușchii
gâtului: „a ple-plecat, a ple-plecat, dă-mi tutun, unchiule, tutun,
unchiule, ochelarii
mei, ochelarii mei... bo bo bo...”
Apar halucinații: ochii

pierduți, ochelarii tăi – ca ai sfintei
pribege, alarmate, cerșetoare de bunăvoie, supusă,
încinsă de mizerie azi: nu
te descuraja, vezi umbrele viitorului, mai jos de cascade?

Rânjești și
clănțâni din dinții stricați: că
tot cel ce nu are decât fălci să mănânce și pânțele pe
care abia îl târăște, merită. Nu, nimic
nu merită... Cu
adevărat: schimbi vorba, acum au devenit posibile condensările
locale sub formă de stele,
galaxii,
roiuri de galaxii, nebuloase... Că s-a auzit un glas din
cer spunând: „întru care am
binevoit”.

La început este ca nectarul, iar la sfârșit ca otrava

apare în suspensie apoasă, cu
îndreptățire: o
forță
vitală – pe cale să se stingă? O lumânare aprinsă. Fără nici o
voluptate. Care coboară în
nervul drept sau stâng și e gata să iasă printr-una din deschiderile
corpului, zice. E somnoroasă. Somnoroasă

bătrânică, lecuitoare toată viața, oglindită
acum în apele
negre. Oglindită de pe podul de care ea nu știe unde
duce, cu bărbia tremurătoare, cu

ciorba din sufertaș vărsată pe rochie. Lecuitoare
cu ierburi și
fumigații. Întoarsă de la cules de limbă de miel. Soarta, bre, îți

apare în suspensie. Bea. În suspensie
apoașă, cu
îndreptățire: ia te uită! Începe să
sfârșie, e acidă? E

pe cale să se stingă. O lumânare, un muc –
sommoroasă
bătrânică, retrasă în pustiu, hulită de tot satul: mâine-poimâine va
scoate un firicel de fum...

Chemat la căpătâiul celei ce dă semn

ascultă, părinte: priveam în urma lui, a
cocoșatului cu
scripcă. Îmi frământam mintea,
analizam... Pe
cărarea în formă de spirală, a grădinii, cărarea de la
intrare: pietrișul îi
scârțâia sub pașii ușori... Cui? Cum, cui? Cocoșatului, cu
o umbră de viclenie.
Îmi mușcam până la sânge o buză. Analizam

lumina solară, după
trecerea ei prin atmosfera planetară. „Pe o
spirală
a reinnoirii” – cu două picioare de vițel descărnate lângă mine.

Deasupra sicriului, tot îngerul
păzitor. Aveam o senzație presantă de umflare
a creierului. Fără

tragere de inimă: el, cocoșatul cu scripca,
îmi slujea drept călăuză și
afirma că vede cu ochiul liber fazele planetei
Venus, la
noapte promițând că va fi
o coborâre în
iad... Atâta a fost, jur:

cocoșatul cu scripca a dispărut la un moment
dat, nu mai țin minte
când, și eu am revenit acasă cu o buză
umflată, tâlhărită,
cu modificări în tot organismul, deteriorată de umezeală...

Cum să vă spun, să înțelegeți? Cu mintea împrăștiată

atenuată de atmosfera din această parte a
pământului, undeva în stânga
Dunării, spre vărsare. Nu fiți slabi! Suflă asupra cărbunelui
aprins și-l aruncă în apă, să-i treacă
durerea de cap. Orișicât,
răbufnirea
noastră va provoca oscilații ce
vor pătrunde până
în oasele craniului celor ce ne urmează, după atât de deprimantele
frământări. „Frământări din mediul
dumneavoastră, doctore, din bio bio” – ce frământări, electrocutări...
Bio
bio. Depinde din ce clasă facem
parte, urmăriți cu degetul pe tabelul afișat: „Nedoriți,
doriți sau amestecați”. În

acest pesimism de așteptare. Când
va fi: răbufnirea
va provoca oscilații, rătăcind în penumbră
alături de siluetele
strecurate mai aproape pentru a nu scăpa nici o vorbă... Din moși
strămoși. Simțiți cum vă circulă aerul în interiorul gol
al corpului, lăsat
cu toate ferestrele deschise?
E curent.

Aproape cadavre, ajunși pe malul
Mării Părerilor de Rău:
lăsând cu limbă de moarte ce avem de lăsat. Aproape cadavre

răbufnirea noastră, la plecare, n-a fost niciodată legată, cu adevărat, de bio bio, nici de frică, ea a fost legată de tristețe...

I se face Sfântul Maslu

licuresc ochii tăi printre crengi, în grădina regelui: acolo unde cresc arborii de chinină... Licuresc, fiindcă simți nevoia să te destăinui. Să mă destăinui? Cu o condiție, de a rămâne ferm pe poziție și de a nu-ți pierde nădejdea... Ușor de zis. Ochii

tăi, în fundul capului, pasivi, îndeobște resemnați și mai înclinați spre melancolie... Ești sigur că ai fost urmărit până aici de un partid compus din ființe particulare lipsite de intestin. Ai

unele remușcări. Îți licuresc ochii... Ai aflat că în pivnițele cerului, pivnițe ale căror gratii dau spre grădina regelui, „sub influența radiațiilor”, cu pense și lingurițe, paznicii lor știu să smulgă unghiile fără să distrugă rădăcina și să scoată ochii fără să vatăme pleoapele. Cine? Sub influența radiațiilor diferitelor surse solare și a câmpurilor electromagnetice spațiale... Cum

cine? Ființele particulare lipsite de intestin. Fiarele din ele, scăpate din iad, precaritatea lor. Precaritatea noastră. Precaritatea, în general, lăsată liberă pe lume. Printre crengi, în grădina regelui: tu, întins pe patul morții, cu un surâs de dezgust...

Urmează iertăciunea

are în gură gust de putregai. Ieșit brusc din casă, cu un felinar ruginit prins la brâu. Sub semnul nesăbuiinței: cu greu a primit să se spovedească.

Un om care a mers sprijinit în cârje, deschizând drumul „prin frigul cosmic”. Dacă horcăie? Are un ciclu de pulsații prea scurt... Mânat din urmă de un imbold de indignare.

Că la început a simțit o răceală în tot corpul și o durere acută la cap. Apoi a avut parte de epuizare. Epuizare totală și neputință. Apucase să mai înțeleagă rățuștele doar, privind prin fereastră. Rățuștele împrăstiaseră din farfurie urzicile cu mălai. „Până

ce, pur și simplu, mi se detașă capul parcă de trup și mă simții plutind la câțiva metri deasupra patului”...

Un om sprijinit în cârje, deschizând drumul, abia coborât în centrul nervos. Nu se găsește nimeni care să-l elibereze de piedici.